

Arrest

nr. 148 780 van 29 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 3 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het koninklijk besluit tot uitzetting van 16 december 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 februari 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DER HASSELT, die loco advocaat H. VANDER VELPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Het koninklijk besluit tot uitzetting van 16 december 2014 is gemotiveerd als volgt:

*“Filip, Koning der Belgen,
Aan aller die nu zijn en hierna wezen zullen,
Onze Groet.*

Gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, inzonderheid op de artikelen 20, 21 en 43,2°;

Gelet op het artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden;

Overwegende dat de hierna nader bepaalde vreemdeling onderdaan is van Suriname;

Overwegende dat betrokkene op 13 mei 2009 een aanvraag tot vestiging indiende;

Overwegende dat hij op 29 oktober 2009 gemachtigd werd om zich te vestigen in het Rijk;

Overwegende dat hij zich tussen 16 maart 2011 en 19 juli 2012 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan verdovende middelen te hebben ingevoerd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cocaïne, het misdrijf een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, in de hoedanigheid van leidend persoon (4 feiten); aan poging tot verdovende middelen te hebben ingevoerd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cocaïne, het misdrijf een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, in de hoedanigheid van leidend persoon (5 feiten); aan wetens en willens deel te hebben uitgemaakt als leidend persoon van een criminele organisatie die gebruik maakt van intimidatie, bedreiging, geweld, listige kunstgrepen of corruptie, of commerciële of andere structuren aanwendt om het plegen van de misdrijven te verbergen of te vergemakkelijken, feiten waarvoor hij op 20 maart 2013 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar;

Overwegende dat hij dienvolgens door zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde;

Overwegende dat de Commissie van Advies voor Vreemdelingen in haar advies van 16 juni 2014 stelt dat "uit de activiteiten waarvoor [P. I.] veroordeeld is, blijkt dat hij door zijn persoonlijk gedrag en handelen onbetwistbaar een ernstig gevaar vormt voor de openbare veiligheid van de Belgische samenleving; dat de zwaarte van de gevangenisstraf daartoe onmiskenbaar een duidelijke indicatie vormt; dat betrokkene geen enkel respect heeft voor andermans gezondheid en is uit op gemakkelijk geldgewin; dat hij geen enkele lering trok uit zijn eerdere veroordeling voor gelijkaardige feiten in Nederland; dat betrokkene nog maar sedert 2009 in België is gevestigd; dat hij zich op basis van zijn echtgenote vestigde, van Nederlandse nationaliteit, die zich in België was komen vestigen, toen bleek dat [P.] in Nederland ongewenst vreemdeling was verklaard; dat het huwelijk reeds voltrokken werd in Suriname op 16 mei 2003; dat uit dit huwelijk 4 kinderen zijn geboren, de oudste 2 in Amsterdam en de jongste 2 in Antwerpen; dat de kinderen allen de Nederlandse nationaliteit hebben; dat de echtgenote vast werk heeft in België; dat meneer ook heeft gewerkt in België, bij 'Katoennatie'; dat hij vlot Nederlands spreekt; dat de gezinsband tussen meneer en zijn echtgenote en 4 kinderen sterk aanwezig is; dat zij ook op bezoek komen in de gevangenis; dat de kinderen in België geïntegreerd zijn en hier school lopen; dat na afweging van alle elementen in het dossier, de Commissie van oordeel is dat een terugwijzing al te veel schade zou kunnen toebrengen aan de minderjarige kinderen van betrokkene die in Nederland of België zijn geboren en aan het opgroeien zijn; dat zij niet het slachtoffer mogen worden van de wandaden van hun vader";

Gelet op het advies van de Commissie van Advies voor vreemdelingen die meent dat de uitzetting niet gerechtvaardigd is;

Overwegende dat het niet wordt betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in zijn gezin- en privéleven in de zin van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens;

Overwegende dat de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten deze inmenging rechtvaardigen;

Overwegende dat betrokkene op 16 mei 2003 te Paramaribo (Suriname) in het huwelijk is getreden met [S. N. M.], geboren [...];

Overwegende dat betrokkene op dit ogenblik 40 jaar oud is en dat hij sinds 5 jaar in België woont;

Overwegende dat hij voordien in Nederland verbleef, waar hij in 2005 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden voor gelijkaardige feiten;

Overwegende dat het past om de aandacht te vestigen op het feit dat hij op 29 juni 2006 door Nederland werd geseind in het Schengen Informatiesysteem als ongewenste vreemdeling;

Overwegende dat hij slechts sinds 2009 op het grondgebied is toegekomen, vergezeld van zijn Nederlandse echtgenote en hun twee kinderen, geboren in Nederland op 1 mei 2001 en op 8 augustus 2003; dat er sindsdien in België twee andere kinderen zijn geboren op 12 juli 2010 en op 17 juli 2012; dat de vier kinderen eveneens de Nederlandse nationaliteit bezitten;

Overwegende dat hij het grootste deel van zijn bestaan heeft doorgebracht in het buitenland en dat niets wijst op de mogelijkheid van een herinvoeging in de maatschappij;

Overwegende dat het gezinsleven redelijkerwijze kan worden behouden op een plaats buiten België;

Overwegende dat de Belgische staat het recht en de plicht heeft om te strijden tegen de aan de in internationale bende georganiseerde drugshandel gerelateerde criminaliteit, waarin betrokkene trouwens een leidende figuur was; dat het een dwingende reden van openbare orde betreft;

Overwegende dat de actieve bijdrage aan de werking van de drugshandel, een reëel, actueel en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde en veiligheid vormt;

Overwegende dat het noodzakelijk is om een verwijderingsmaatregel te nemen voor een handelaar in cocaïne die als vanzelfsprekend zijn persoonlijke verrijking laat voorgaan;

Overwegende dat hij dienvolgens door zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde en dat zijn aanwezigheid in het land een ernstige, reële en actuele bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij aantast;

Overwegende, bijgevolg, dat het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden;

Op de voordracht van Onze Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, hebben Wij besloten en besluiten Wij:

Artikel 1.- [P. I. P.], geboren [...], wordt uitgezet.

Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere toelating van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 2.- Dit besluit treedt in werking vanaf de datum van invrijheidstelling van betrokkene.

Artikel 3.- De Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is belast met de uitvoering van dit besluit."

Dit is de bestreden maatregel.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 20 en 43, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Dat de bestreden beslissing van de Staatssecretaris voor Migratie -en asielbeleid een beslissing van bestuurshandeling uitmaakt zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering van de administratieve bestuurshandelingen dient te worden gemotiveerd.

Dat bijgevolg de Staatssecretaris van Migratie en asielbeleid zijn beslissingen op gemotiveerde wijze dient te nemen en dat zulks niet is geschied.

Dat dit niet geschied is, minstens op zeer gebrekkige wijze, moge onder meer blijken uit de hierna opgesomde vergissingen en fouten in de bestreden beslissing van de Staatssecretaris van migratie- en asielbeleid.

Dat het Hof van Cassatie geoordeeld heeft nav. de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd; (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932, I, 166.)

Dat dit principe eveneens werd opgenomen in de Grondwet, m.n. onder art. 149 van de Grondwet;

Dat een ondeugdelijk gemotiveerde bestuurshandeling leidt tot een gemis van een wezenlijke waarborg tegen willekeur en geldt als bewijs dat de Staatssecretaris van Migratie -en asielbeleid de hem voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht heeft en zijn uitspraak niet beredeneerd heeft;

Artikel 43.2° bepaalt:

“de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die lost staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

Ook volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie moeten de maatregelen van openbare orde of nationale veiligheid uitsluitend berusten op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Zo stelde het Hof van justitie o.m. “ vormt het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen motivering van deze maatregelen. Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet bijgevolg slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt dat er sprake is van persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt.” (Hvj. 7 juni 2007, Commissie/Nederland, C-50/06, punt 41).

Daarenboven heeft het Hof van Justitie ook een restrictieve uitlegging gegeven van het begrip openbare orde waardoor ook het recht op eerbiediging van zijn gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM beschermd wordt. (Hvj. 31 januari 2006, C-503/03, Commissie/Spanje, punt 47).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat bij de afweging van de verschillende belangen rekening dient te worden gehouden met volgende omstandigheden en beginselen:

- de aard en de ernst van de feiten;*
- de duur van het verblijf in het land waaruit hij uitgewezen werd;*
- de tijdsperiode tussen het plegen van het misdrijf en zijn gedrag gedurende deze periode;*
- de nationaliteit van de verschillende betrokken personen;*
- de gezinstoestand van de betrokkene, om. de duur van zijn huwelijk en andere factoren die getuigen van een effectief gezinsleven;*
- de vraag of de partner kennis had van het misdrijf op het ogenblik dat het gezinsleven een aanvang nam;*
- De vraag of uit het huwelijk kinderen zijn geboren en hun leeftijd;*
- De ernst van de moeilijkheden die de partner zou ondervinden in het land naar waar betrokkene zou worden uitgewezen;*
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming.*

Dat de Commissie van Advies voor vreemdelingen wel degelijk met al deze verschillende belangen heeft rekening gehouden en op 16.06.2014 volgend advies uitbrachten:

“ Na afweging van alle elementen in het dossier, is de Commissie van oordeel dat een terugwijzing al et veel schade zou kunnen toebrengen aan de minderjarige kinderen van betrokkene die in Nederland of in België zijn geboren en aan het opgroeien zijn. Zij mogen niet het slachtoffer worden van de wandaden van hun vader.”

Dat de Commissie zeer terecht rekening houdt met het belang van deze minderjarige en nog zeer jonge kinderen en dat zij ook zeer terecht de belangen van deze vier jonge kinderen heeft laten doorwegen op een mogelijks gevaar dat verzoeker zou kunnen vormen voor de Belgische Openbare Orde.

Hoewel het advies van de Commissie niet bindend is voor de Minister, dient de Minister wel, indien zij het advies niet volgt haar beslissing ‘bijzonder’ te motiveren.(R.v.St. nr. 17.262, 5 november 1975, R.W. 1975-1976, 1811, e.v. noot F. Reyntjens, ‘ Over vreemdelingen en de motiveringsplicht’.)

“Hoewel de Minister in beginsel niet is gebonden door het advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, zoals het door de wet is voorgeschreven, betekent dat niet dat hij bij het nemen van een maatregel tot verwijdering dat advies zonder meer naast zich mag leggen.

Wanneer dat advies gunstig is voor de betrokken vreemdeling, of het tenminste gegevens te zijnen gunste bevat, moet de minister, zo hij meent zich er niet te kunnen bij aansluiten, in ieder geval in de motivering van zijn beslissing tot uiting brengen waarom hij van het advies afwijkt.

De weerlegging van de conclusies van de Commissie van advies, die in het voordeel zijn van de vreemdeling, maakt een belangrijk onderdeel uit van de motivering van de maatregel tot verwijdering, voorgeschreven door art. 62 Vreemdelingenwet.” (R.v.St. nr. 32.551, 11 mei 1989 A.P.M. 1989 (weergave), 74; R.A.C.E. 1989, z.p.; Rev.dr.étr. 1989, afl. 56, 306; T.Vreemd. 1989, afl. 56, 16; TBP 1990, 71.)

Wat betreft de belangen van deze onschuldige minderjarige kinderen en echtgenote van verzoeker stelt verweerder:

[...]

Deze motivering van de bestreden beslissing laat niet toe om vast te stellen dat er een nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar de verschillende belangen die meespelen.

Dat verzoeker een zeer hechte band heeft met zijn echtgenote en vier kinderen, die hem regelmatig komen bezoeken in de gevangenis. Dat bovendien verzoeker zijn echtgenote reeds heeft leren kennen in Suriname. Zij onderhouden reeds sinds 1998 een relatie. Zij huwden in 2003 en zijn inmiddels 12 jaar gehuwd. Bovendien is de echtgenote van verzoeker in verwachting van ene vijfde kindje. De verwachte bevallingsdatum betreft 26/06/2015.

De echtgenote van verzoeker heeft nooit kennis gehad van de criminele feiten waar verzoeker zich mee bezig hield.

Verzoeker verblijft nu sinds 18/07/2012 in de gevangenis van Merksplas en wordt opgevolgd door de Strafvuotoeringsrechtbank van Antwerpen. Enkel onder zeer strikte voorwaarden en een ‘ijzersterk reclasseringsplan’ zal verzoeker ooit voorwaardelijk in vrijheid kunnen worden gesteld of zullen andere uitvoeringsmodaliteiten kunnen worden toegekend. In die zin is dan ook een zekere garantie ingebouwd dat verzoeker niet zonder de nodige begeleiding vrij zal komen. Ook hier dient rekening mee te worden gehouden in het nemen van de beslissing tot uitzetting. Dit gebeurde in casu niet. Verzoeker kreeg op 19.09.2014 6 uitgaansvergunningen als bijzondere maatregel ter voorbereiding op zijn reclassering. Deze bijzondere maatregel werd op 1.12.2014 verlengd. Deze UV's verliepen probleemloos. Echter bij vonnis van 23.01.2015 werd door de SURB besloten geen uitvoeringsmodaliteiten meer toe te kennen, gelet op het KB tot uitzetting dat werd genomen op 16.12.2014. Op deze manier wordt uiteraard elke kans op re-integratie of het uitwerken van een reclasseringsplan met het oog op het herinvoegen in de maatschappij afgeblokt. Verweester heeft verzoeker dus zelfs niet de kans te geven te bewijzen dat hij zich kan ‘herinvoegen’ in de maatschappij.

Nochtans zijn de mogelijkheden er wel voor verzoeker. Hij spreekt perfect de Nederlandse taal en heeft in het verleden lange tijd (van december 2009 tot 2011) gewerkt via Ago Interim voor katoennatie als orderpicker. In die zin voldoet verzoeker zelfs aan de voorwaarden voor het verkrijgen van de Belgische nationaliteit (hij verblijft in België 5 jaar op regelmatige en legale wijze, hij heeft meer dan 468 arbeidsdagen gewerkt en hij beheerst perfect de Nederlandse taal).

Het jongste kind van verzoeker is 2.5 jaar en het oudste kind wordt 14 jaar. De drie oudste kinderen lopen tevens school in België. Het is in het belang van deze kinderen dat zij op regelmatige basis hun vader kunnen zien.

Dat verweerster niet volstaat te stellen dat verzoeker met zijn gezin ergens anders een gezinsleven kan uitbouwen.

Dat verweerder niet zomaar van de echtgenote van verzoeker en diens vier kinderen kan verwachten dat zij met hun vader verhuizen naar Suriname.

Verzoeker zelf heeft helemaal geen naaste familie meer in Suriname. Zijn zus en moeder wonen immers in Nederland.

Ook de familie van de echtgenote van verzoekster woont in Nederland. Zij kwam immers in 1998 met haar moeder en broers en zussen naar Nederland.

Bovendien lopen de drie oudste kinderen hier school en heeft de echtgenote van verzoeker hier een vaste baan. De twee oudste kinderen lopen reeds school in België sinds hun aankomst in 2009, inmiddels bijna 6 jaar. Zij hebben een volledig sociaal leven hier uitgebouwd.

Alle vier de kinderen hebben geen enkele band met Suriname, aangezien zij allen ofwel in Nederland ofwel in België zijn geboren.

Dat verweerster niet zomaar kan verwachten dat dit alles overboord wordt gegooid door te verhuizen naar Suriname. De algemene leefomstandigheden in Suriname zijn trouwens slecht en het land wordt bovendien gekenmerkt door een groot werkloosheidscijfer.

Dat bovendien verweerder haar beslissing niet op een 'bijzondere' manier heeft gemotiveerd en op een kennelijk onredelijke wijze en in strijd met artikel 8 EVRM het bestreden besluit tot uitzetting heeft genomen.

[...] Gebrekkige motivering inreisverbod van 10 jaar

Het KB tot uitzetting voorziet een inreisverbod van 10 jaar.

Echter in het KB zelf is geen motivering voor dit inreisverbod terug te vinden.

Het KB verwijst enkel naar artikel 43,2° van de vreemdelingenwet.

Dit artikel bepaalt:

"De binnenkomst en het verblijf mogen aan (de burgers van de Unie en hun familieleden) slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van (nationale veiligheid) of van volksgezondheid en zulks binnen de hiernavermelde perken:

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden; 2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd."

Zoals reeds hierboven uiteengezet vormt het KB tot uitzetting, doch ook het inreisverbod om dezelfde redenen als hierboven uiteengezet een onevenredige inbreuk op het recht op privé-en gezinsleven van verzoeker en diens familie.

Bovendien wordt nergens verduidelijkt waarom verzoeker nog een actueel gevaar vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Bijgevolg werd de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod eveneens gebrekkig gemotiveerd.”

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat administratieve beslissingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat het bestreden besluit duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Verzoeker wordt zo, onder verwijzing naar de artikelen 20, 21 en 43 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten met verbod er gedurende 10 jaar terug te keren en dit omdat hij door zijn persoonlijke gedrag een voldoende ernstige, reële en actuele bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij. Er wordt geïndiceerd dat verzoeker zich in de periode van 16 maart 2011 tot 19 juli 2012 schuldig heeft gemaakt aan drugsdelicten, feiten waarvoor hij op 20 maart 2013 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van zes jaar. Hieruit leidt verweerder af dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde ernstig heeft geschaad. Hij geeft vervolgens het advies weer van de Commissie van advies voor vreemdelingen van 16 juni 2014 die van oordeel is dat verzoeker onbetwistbaar een ernstig gevaar vormt voor de openbare veiligheid, doch adviseert tegen de uitzetting van verzoeker omdat zijn minderjarige kinderen in België zijn geïntegreerd en hier school lopen, de terugwijzing *“al te veel schade zou kunnen toebrengen aan de minderjarige kinderen”* en deze niet het slachtoffer mogen zijn van de wandaden van hun vader. Verweerder sluit zich niet aan bij dit advies. Hij erkent dat het besluit tot uitzetting een inmenging uitmaakt in het privé- en gezinsleven van verzoeker, doch oordeelt dat huidige maatregel noodzakelijk is ter vrijwaring van de openbare orde en veiligheid en de inmenging rechtvaardigt en dat het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde superieur is aan de persoonlijke en gezinsbelangen die hij kan doen gelden. Verweerder benadrukt zo dat verzoeker een leidende figuur was in een internationale bende die drugshandel organiseerde en dat België het recht en de plicht heeft om te strijden tegen de aan de in internationale bende georganiseerde drugshandel gerelateerde criminaliteit. Hij wijst er in dit verband ook op dat verzoeker reeds in 2005 in Nederland werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden voor gelijkaardige feiten, waarna hij door Nederland ongewenst werd verklaard en werd geseind in het Schengen Informatiesysteem. Verweerder is van mening dat verzoeker gelet op zijn actieve bijdrage aan de drugshandel en nu er ook sprake is van herhaling door zijn persoonlijk gedrag een reëel, actueel en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en veiligheid en huidige maatregel noodzakelijk is voor een handelaar in cocaïne die als vanzelfsprekend zijn persoonlijke verrijking laat voorgaan. Verweerder stelt verder vast dat verzoeker en zijn gezin slechts sinds vijf jaar in België wonen – nadat zij gelet op verzoekers criminele verleden en ongewenstverklaring zijn verhuisd uit Nederland –, dat de gezinsleden allen de Nederlandse nationaliteit hebben en dat verzoeker het grootste deel van zijn bestaan heeft doorgebracht in het buitenland en niets wijst op de mogelijkheid van een herinvoering in de maatschappij. Hij oordeelt dat het gezinsleven redelijkerwijze kan worden behouden op een plaats buiten België.

Deze motivering laat verzoeker toe kennis te nemen van de redenen waarom hij wordt geacht een reële, ernstige én actuele bedreiging te vormen voor de openbare orde. Verzoeker kan niet in redelijkheid het tegendeel voorhouden.

Verzoeker betoogt verder dat in het besluit tot uitzetting niet op een afdoende wijze wordt gemotiveerd waarom wordt afgeweken van het advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. De Raad merkt, wat dit betreft, op dat overeenkomstig artikel 20, tweede lid van de Vreemdelingenwet huidig aangevochten koninklijk besluit tot uitzetting pas kon worden genomen na een voorafgaandelijk advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. Dit is geen bindend advies, doch er rust – zoals

verzoeker correct aangeeft – op verweerder wel een bijzondere motiveringsplicht in die zin dat indien het advies niet wordt bijgetreden er in de beslissing moet worden gemotiveerd om welke redenen dit advies niet wordt gevolgd. De motivering mag niet beperkt blijven tot een louter tegenspreken van het advies, maar moet duidelijk maken waarom de beslissende overheid meent de argumenten waarop het advies steunt niet te kunnen volgen. Afwijken zal slechts mogelijk zijn indien wettige motieven worden gegeven om van het advies af te wijken en indien uit de formele motivering van het besluit blijkt op grond van welke precieze, juiste en pertinente motieven wordt afgeweken van het advies. Het omstandig motiveren houdt niet in dat de overheid verplicht is het advies te weerleggen. Het volstaat dat uit de beslissing duidelijk blijkt om welke redenen de overheid oordeelde te moeten afwijken van het advies. Het is noodzakelijk, doch voldoende, dat de beslissing duidelijk en omstandig de redenen doet kennen die haar verantwoorden en waaruit kan worden afgeleid waarom de adviezen in andersluidende zin niet worden gevolgd (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, “Formele motivering van bestuurshandelingen” in *Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 157-158).

In het advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen werd gesteld dat verzoeker onbetwistbaar een ernstig gevaar vormt voor de openbare veiligheid, doch werd aangegeven dat verzoeker een sterke gezinsband heeft met zijn Nederlandse echtgenote en kinderen in België en de kinderen in België zijn geïntegreerd en hier school lopen. Er werd geoordeeld dat de terugwijzing van verzoeker te veel schade zou kunnen berokkenen aan de minderjarige kinderen die in België of Nederland zijn opgegroeid en zij niet het slachtoffer mogen zijn van de wandaden van hun vader.

Verweerder geeft in het thans bestreden besluit aan dit advies niet te volgen en van oordeel te zijn dat in casu de bescherming van de openbare orde wel zwaarder doorweegt dan de belangen van verzoeker en zijn gezin. Hij licht ook toe waarom hij tot deze andere belangenafweging komt. Zo benadrukt verweerder de bijzondere ernst van de gepleegde feiten, met name was verzoeker een leidende figuur in de internationale drugshandel, en het gegeven dat verzoeker zich ook reeds bij herhaling schuldig maakte aan gelijkaardige feiten. Verweerder benadrukt dat hij het recht en de plicht heeft om te strijden tegen de internationale drugshandel waarin verzoeker een leidende figuur was en de thans genomen maatregel is gerechtvaardigd omwille van een dwingende reden van openbare orde. Verweerder is van mening dat verzoeker door zijn actieve bijdrage aan de drugshandel een reëel, actueel en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en veiligheid en huidige maatregel noodzakelijk is voor een handelaar in cocaïne die als vanzelfsprekend zijn persoonlijke verrijking laat voorgaan. Verweerder geeft duidelijk aan dat voor hem huidige maatregel noodzakelijk is ter vrijwaring van een fundamenteel belang van de samenleving en dat dit belang voor hem primeert op de overige belangen, met name de belangen van verzoeker en zijn gezin, te meer nu verzoeker en zijn gezin slechts sinds vijf jaar in België wonen en zij allen de Nederlandse nationaliteit hebben. Hij geeft hierbij ook aan dat de gezinsleden – voor zover zij toen reeds geboren waren – reeds eerder omwille van verzoekers criminele verleden zijn verhuisd naar een ander land en dat hij geen reden ziet om te stellen dat andermaal het niet redelijkerwijze mogelijk zou zijn om het gezinsleven te behouden op een andere plaats, ditmaal buiten België. Verweerder wijst er ook nog op dat verzoeker het grootste deel van zijn bestaan heeft doorgebracht in het buitenland en niets wijst op de mogelijkheid van een herinvoeging in de maatschappij. Er kan worden aangenomen dat verweerder aldus heeft aangegeven waarom hij de Commissie van advies voor vreemdelingen niet volgt waar deze adviseerde tegen de uitzetting omwille van de belangen van de kinderen. Deze motivering kan als afdoende worden beschouwd, te meer nu het evident is dat de belangen van de kinderen in beginsel in de eerste plaats vereisen dat de kinderen niet worden gescheiden van de ouder of ouders die er de zorg en opvoeding voor opneemt/opnemen en daarnaast in het advies zelf ook enkel op algemene wijze wordt gewezen op de integratie en scholing van de kinderen en het gegeven dat zij hier opgroeien en zonder dat verder concreet wordt geduid waarom de Commissie van oordeel is dat een uitzetting de belangen van de kinderen ‘al te veel schade zou kunnen toebrengen’.

Gelet op hetgeen voorafgaat, besluit de Raad dat de motivering opgenomen in het besluit tot uitzetting pertinent en draagkrachtig is en tegemoet komt aan de bijzondere motiveringsplicht die op verweerder rustte nu werd afgeweken van het voorafgaandelijk advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen en in het licht van de inmenging die het bestreden besluit vormt op het bestaande privé- en gezinsleven van verzoeker in België. De motivering stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het door hem bestreden besluit is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Door middel van zijn uiteenzetting geeft verzoeker ook duidelijk aan kennis te hebben van de determinerende motieven die aan het besluit tot uitzetting ten grondslag liggen.

In zoverre verzoeker nog betoogt dat uit de gegeven motivering niet blijkt dat er een nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar de op het spel staande belangen, wijst de Raad erop dat uit voorgaande bespreking blijkt dat wel degelijk een belangenafweging heeft plaatsgevonden en dat wordt gemotiveerd waarom hierbij is geoordeeld dat het algemene belang zwaarder doorweegt dan de belangen van verzoeker en zijn gezin. Verzoekers betoog laat niet toe vast te stellen dat deze motivering niet afdoende zou zijn in het licht van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.

Verzoeker geeft ten slotte nog aan dat de motivering gebrekkig is, waar het besluit gepaard gaat met een inreisverbod van tien jaar doch zonder dat in dit verband enige bijkomende motivering wordt gegeven. Verzoeker gaat er aldus evenwel aan voorbij dat, overeenkomstig artikel 26 van de Vreemdelingenwet, een uitzettingsbesluit overeenkomstig de wet automatisch inhoudt dat het de betrokken vreemdeling gedurende tien jaar wordt verboden het Rijk binnen te komen, tenzij het besluit opgeschort of ingetrokken worden. Enige afzonderlijke motivering inzake deze tien jaar drong zich dan ook niet op.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. Waar verzoeker nog verwijst naar rechtspraak van het Hof van Cassatie inzake de motivering van rechterlijke beslissingen en naar artikel 149 van de Grondwet, volstaat de vaststelling dat noch de aangehaalde rechtspraak, noch de aangehaalde wettelijke bepaling toepasselijk zijn op administratieve beslissingen, zodat dit onderdeel van het middel in casu niet dienstig is (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.529).

2.2.3. Het artikel 43, eerste en laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hiernavermelde perken :

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

3° het verval van het document dat de binnenkomst en het verblijf op het Belgisch grondgebied heeft toegelaten, kan op zichzelf de verwijdering van het grondgebied niet wettigen;

4° alleen ziekten vermeld in de bij deze wet gevoegde lijst kunnen een weigering van binnenkomst of het verblijf rechtvaardigen. Het optreden van een ziekte later dan drie maanden na aankomst op het grondgebied kan geen reden voor verwijdering van het grondgebied vormen.

[...]

Indien de minister of zijn gemachtigde overweegt om, om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid een einde te stellen aan het verblijf van een burger van de Unie of van een familielid, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezinssituatie en economische situatie, zijn maatschappelijke en culturele integratie en de intensiteit van zijn banden met zijn land van herkomst.”

Verzoeker geeft correct aan dat overeenkomstig artikel 43 van de Vreemdelingenwet, alsook de rechtspraak van het Hof van Justitie (o.m. HvJ 7 juni 2007, Commissie / Nederland), het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling niet volstaat om een maatregel op grond van openbare orde te nemen. Hiertoe moet kunnen worden vastgesteld dat uit het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling een gedrag blijkt dat van die aard is dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan worden afgeleid. Het gegeven dat een veroordeling op zich niet volstaat om een maatregel gegrond op redenen van openbare orde te motiveren, impliceert niet dat verweerder niet naar door dit familielid opgelopen veroordelingen kan verwijzen om aan te tonen dat deze persoon een gedrag vertoont waaruit kan worden afgeleid dat hij heden nog steeds een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

In zoverre verzoeker lijkt aan te geven dat de bestreden maatregel enkel zou steunen op strafrechtelijke veroordelingen, mist zijn betoog feitelijke grondslag. Het klopt dat verweerder in het bestreden besluit

melding maakt van de door verzoeker opgelopen strafrechtelijke veroordeling van 20 maart 2013, evenals een eerdere veroordeling te Nederland in 2005 – veroordelingen die door verzoeker niet worden betwist –, doch er blijkt niet dat deze veroordelingen op zich determinerend waren voor het nemen van het bestreden besluit of dat verweerder enkel op deze grond oordeelde dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een ernstig, actueel en reëel gevaar vormt voor de openbare orde. Verweerder gaf zo op duidelijke wijze aan dat het ernstig, reëel en actueel gevaar dat verzoeker gelet op zijn persoonlijke gedrag kan worden geacht te vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving volgt uit de aard en de ernst van de door hem gepleegde feiten en het gegeven dat verzoeker ook geen enkele lering trok uit een eerdere veroordeling voor gelijkaardige feiten te Nederland. Verweerder gaf zo aan dat verzoeker actief betrokken was bij een bende die zich bezighield met internationale drugshandel en hierin zelfs een leidende rol speelde. Hij wijst erop dat verzoeker voor gelijkaardige feiten in Nederland reeds werd veroordeeld in 2005 en hij vervolgens ook in België werd veroordeeld voor drugsfeiten tot een definitief geworden gevangenisstraf van zes jaar. Verweerder benadrukt dat hij het recht en de plicht heeft om te strijden tegen de internationale drugshandel waarin verzoeker een leidende figuur was en de thans genomen maatregel is gerechtvaardigd omwille van een dwingende reden van openbare orde. Hij stelt dat verzoeker door zijn actieve bijdrage aan de drugshandel een reëel, actueel en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en veiligheid en huidige maatregel noodzakelijk is voor een handelaar in cocaïne die als vanzelfsprekend zijn persoonlijke verrijking laat voorgaan.

De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker de hem ten laste gelegde feiten zoals deze blijken uit het bestreden besluit niet betwist en niet met concrete argumenten aantoont als zou in dit besluit op kennelijk onredelijke wijze worden besloten dat hij gelet op zijn persoonlijke gedrag een ernstige, reële en actuele bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Wat het in dit wetsartikel vervatte evenredigheidsbeginsel betreft, en de afweging die werd gemaakt tussen het algemene belang en de belangen van verzoeker en zijn gezin, wordt verder verwezen naar volgende bespreking betreffende het artikel 8 van het EVRM.

2.2.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoeker wijst op de hechte gezinsbanden die hij in België heeft met zijn echtgenote en kinderen. Hij stelt dat deze hem regelmatig komen bezoeken in de gevangenis. Er liggen in casu geen elementen voor die zich verzetten tegen het aannemen van een werkelijk gezinsleven in België tussen verzoeker en zijn echtgenote en kinderen. Zoals verweerder verder aangeeft in zijn besluit houdt de thans bestreden maatregel een inmenging in dit gezinsleven in, waardoor een onderzoek zich opdringt of de inmenging gerechtvaardigd is in het licht van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat het bestreden besluit is voorzien in de wet en duidelijk is genomen ter bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafrechtelijke feiten. Vraag rijst derhalve of in casu verweerder in redelijkheid een belangenafweging doorvoerde tussen de op het spel staande belangen.

Verzoeker geeft aan dat verweerder geen voldoende nauwkeurig onderzoek heeft gedaan naar de verschillende belangen die meespelen, en meer bepaald naar zijn gezinstoestand en de gevolgen die het bestreden besluit met zich mee zal brengen voor zijn gezinssituatie. Uit de motieven van het bestreden besluit blijkt evenwel dat verweerder wel degelijk een evenredigheidstoets zoals vereist door artikel 43 van de Vreemdelingenwet en een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM heeft doorgevoerd. Hij oordeelde evenwel dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die verzoeker door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder weegt dan de belangen van verzoeker en zijn gezin waarbij hij van mening is dat het gezinsleven redelijkerwijze kan worden behouden buiten België. De Raad stelt vast dat verzoeker als dusdanig geen concrete gegevens betreffende zijn gezinstoestand aanbrengt die nog niet voorlagen bij

de beoordeling en met zijn betoog in wezen aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de gemaakte afweging en deze anders te beoordelen.

Het Europees Hof bepaalde in zijn rechtspraak enkele richtinggevende criteria om te beoordelen of een inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving in zaken betreffende een uitzetting van een gevestigde vreemdeling om redenen van openbare orde (zie EHRM 2 augustus 2001, Boulif t. Zwitserland; EHRM 5 juli 2005, Üner t. Nederland). Deze criteria zijn:

- de aard en de ernst van de gepleegde strafrechtelijke feiten;
- de duur van het verblijf van een verzoekende partij in de Verdragsluitende Staat waaruit zij dreigt te worden verwijderd;
- de tijd die is verlopen sinds het plegen van de strafrechtelijke feiten en het gedrag van de verzoekende partij tijdens deze periode;
- de nationaliteit van alle betrokken personen;
- de gezinssituatie van de verzoekende partij, onder meer de duur van haar huwelijk en andere elementen die wijzen op een effectief beleefde gezinssituatie tussen partners;
- of de partner van de verzoekende partij bij het begin van de relatie op de hoogte was van de strafrechtelijke inbreuk(en);
- of er kinderen zijn geboren uit de relatie en, zo ja, hun leeftijd;
- de ernst van de moeilijkheden die de partner van de verzoekende partij zou ondervinden in het land van herkomst van deze laatste, waarbij wordt opgemerkt dat het enkele feit dat de partner moeilijkheden kan ondervinden bij het vergezellen van de verzoekende partij op zich een verwijdering niet in de weg staat;
- het hoger belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die deze kinderen waarschijnlijk zullen ondergaan in het land waarnaar de verzoekende partij zal worden verwijderd;
- de sterkte van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en deze met het land van bestemming.

Wat de aard en de ernst van de gepleegde strafrechtelijke feiten betreft, betwist verzoeker het gestelde niet dat hij een leidende rol had in een bende die zich bezighield met internationale drugshandel. De Raad benadrukt dat het EHRM reeds herhaaldelijk heeft bevestigd dat, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, Staten in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt de handel in drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). De ernst van de thans voorliggende feiten wordt ook nog bevestigd in de zware strafmaat van zes jaar gevangenis die aan verzoeker werd opgelegd. Het is evenmin betwist dat verzoeker reeds te Nederland in 2005 werd veroordeeld voor gelijkaardige feiten en dit tot een gevangenisstraf van dertig maanden, waarna hij in dat land ongewenst werd verklaard. Niettegenstaande het feit dat hem een kans werd geboden om in België alsnog zijn gezinsleven verder te kunnen uitbouwen – nadat dit op dat ogenblik niet langer op legale wijze mogelijk was in Nederland – trok verzoeker geen lering uit zijn eerdere veroordeling en gebruikte hij zijn aanwezigheid in België om een leidende rol uit te bouwen of verder te zetten in de internationale drugshandel. Ook de Commissie van advies voor vreemdelingen was van mening dat verzoeker onbetwistbaar een ernstig gevaar vormt voor de openbare veiligheid en dat verzoeker uit is op gemakkelijk geldgewin en dit zonder enig respect voor andermans gezondheid. In casu kon verweerder in redelijkheid oordelen dat verzoeker een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de openbare orde en het persoonlijk gedrag van verzoeker op zich een uitzettingsmaatregel rechtvaardigt.

Verzoeker werd relatief recent veroordeeld en verblijft thans nog in de gevangenis omwille van de gepleegde feiten. Enige verbetering in het gedrag van verzoeker dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde, kan niet worden vastgesteld. Het gegeven dat verzoeker reeds enkele uitgaansvergunningen heeft gekregen die zonder problemen zijn verlopen, is hiertoe ook onvoldoende, te meer nu ook reeds werd vastgesteld dat verzoeker recidiveerde in het plegen van drugsdelicten en een hem geboden kans om in België een gezinsleven te ontplooiën niet aanwendde om voortaan op het rechte pad te blijven.

Verzoeker wijst erop dat in het Belgische strafuitvoeringssysteem garanties zijn ingebouwd dat hij niet zonder de nodige begeleiding vrij zal komen, doch maakt niet aannemelijk dat hiermee specifiek rekening diende te worden gehouden. Er blijkt zo niet dat dit afbreuk vermag te doen aan de gedane

vaststelling dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een actuele, reële en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Dit argument van verzoeker is ook dermate algemeen van aard dat het er in wezen op neer zou komen dat een uitzettingsbesluit nagenoeg onmogelijk wordt voor alle gevangenen. Het gegeven dat als gevolg van het bestreden besluit verzoeker niet langer in aanmerking komt voor een uitgaansvergunning is evenmin van aard aan te tonen dat het bestreden besluit is gesteund op onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot stand is gekomen. Door aan te geven dat hij aldus niet de kans krijgt om te bewijzen dat hij zich kan 'herinvoegen' in de maatschappij toont hij andermaal nog niet aan dat het bestuur niet in redelijkheid tot zijn vaststellingen is gekomen. Verzoeker wijst verder nog op zijn kennis van het Nederlands en het feit dat hij van december 2009 tot 2011 heeft gewerkt in België om te stellen dat verweerder niet in redelijkheid kon oordelen dat niets wijst op de mogelijkheid van een herinvoeging in de samenleving. Dit gestelde kan evenwel niet overtuigen. Deze eerdere tewerkstelling vermag het kennelijk onredelijk karakter zo nog niet aan te tonen van de motivering dat niets wijst op een mogelijkheid tot herinvoeging in de samenleving, nu verzoeker – die 40 jaar was ten tijde van het bestreden besluit, en bijgevolg geen adolescent meer is, en waarvan dient te worden aangenomen dat hij gelet op zijn leeftijd en nu verzoeker en zijn gezin reeds dienden te verhuizen omwille van zijn strafrechtelijke verleden, de gevolgen van zijn daden kon inschatten – bij herhaling opteerde voor makkelijk geldgewin door middel van drugshandel boven het verwerven van een inkomen voor zichzelf en zijn gezin op een eerlijke wijze middels een legale tewerkstelling. De loutere kennis van het Nederlands kan niet volstaan om het kennelijk onredelijk karakter van voormelde motivering aan te tonen. Het betoog van verzoeker vermag in geen geval ook niet te leiden tot de vaststelling dat verweerder kennelijk onredelijk handelde waar hij een ernstig, actueel en reëel gevaar weerhield voor de openbare orde gelet op het persoonlijke gedrag van verzoeker.

Het is niet betwist dat verzoeker sinds 2009 in het Rijk verblijft en dat hij actueel 40 jaar oud is. Voorafgaand aan zijn verblijf in België verbleef verzoeker te Nederland. Verzoeker trad op 16 mei 2003 te Suriname in het huwelijk met zijn Nederlandse echtgenote en geeft aan zijn echtgenote in Nederland te hebben vervoegd sinds 1998, oftewel op de leeftijd van 24 jaar. De Raad stelt aldus vast dat verzoekers situatie geenszins te vergelijken is met de situatie van vreemdelingen die reeds sinds hun geboorte of sinds zeer jonge leeftijd in een bepaalde Staat verblijven. Verzoeker verblijft nog maar relatief kort in België. Verzoeker heeft ook ruim de helft van zijn leven doorgebracht in zijn land van herkomst, en is aldaar opgegroeid, waardoor ook niet zonder meer kan worden aangenomen dat hij geen andere band dan zijn nationaliteit heeft met zijn herkomstland. Hij kan in redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. Nu verzoeker eerder reeds Nederland diende te verlaten als gevolg van zijn criminele verleden, diende hij ook te weten dat ook zijn verblijfsrecht in België in het gedrang kon komen indien hij zou vervallen in de door hem gepleegde strafrechtelijke feiten. Verzoeker betoogt op zeer algemene wijze dat hij geen naaste familie meer heeft in Suriname en zijn zus en moeder in Nederland wonen, doch blijft op dit punt in gebreke enig begin van bewijs voor te leggen of enige nadere, concrete toelichting te verstrekken. Evenmin blijkt dat verzoeker nog contacten heeft met zijn beweerde familieleden in Nederland. Rekening houdende met het gegeven dat verzoeker pas op vierentwintigjarige leeftijd zijn land van herkomst verliet en hij aldaar ook terugkeerde onder meer om in het huwelijk te treden in 2003, kan de Raad niet zonder meer aannemen dat verzoeker geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in zijn land van herkomst of geen enkele band meer zou hebben met dit land.

Wat de sterkte van de sociale en culturele banden met België betreft, betwist verzoeker het gestelde door verweerder niet dat hij nog maar sinds vijf jaar in het Rijk verbleef. Verzoeker wijst in dit verband op zijn kennis van het Nederlands en het gegeven dat hij heeft gewerkt in België. Verzoekers kennis van het Nederlands kan evenwel bezwaarlijk als een bewijs van integratie worden gezien, nu verzoeker afkomstig is uit Suriname en ook reeds verschillende jaren in Nederland verbleef. Verzoeker brengt verder thans bewijzen aan dat hij in 2009 en 2010 interim-arbeid heeft verricht, doch betwist niet dat hij ervoor opteerde om – in plaats van deze tewerkstelling verder te zetten – een leidende rol op te nemen in de internationale drugshandel en aldus de voorkeur gaf aan gemakkelijk geldgewin ten koste van andermans gezondheid en met enorme maatschappelijke kosten voor de Belgische samenleving tot gevolg. Er blijkt aldus niet dat voormelde interim-arbeid van aard is dat deze zich vermag te verzetten tegen het opleggen van huidige uitzettingsmaatregel. Gelet op een vijfjarig verblijf in het Rijk kan weliswaar worden aangenomen dat verzoeker banden heeft ontwikkeld met dit land, doch er blijkt niet dat deze van een dergelijke uitzonderlijke aard zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde.

Er kan worden aangenomen dat de nauwste band die verzoeker heeft met België erin bestaat dat zijn echtgenote en kinderen hier verblijven. Verzoeker trad te Suriname in 2003 in het huwelijk met een Nederlandse vrouw. De echtgenote is tevens afkomstig van Suriname. Verzoeker geeft aan dat zij in 1995 naar Nederland ging, waarna verzoeker zelf volgde in 1998. Uit de relatie waren ten tijde van het nemen van het bestreden besluit vier kinderen geboren, met de leeftijd van respectievelijk 13 jaar, 11 jaar, 4 jaar en 2 jaar. Een vijfde was op komst. De kinderen hebben tevens de Nederlandse nationaliteit en zijn geboren in Nederland of België. Verweerder geeft in dit verband aan dat het gezin nog maar sinds relatief korte tijd – met name 5 jaar, nadat verzoeker in Nederland ongewenst werd verklaard – in België verblijft, dat geen van hen de Belgische nationaliteit heeft en dat het gezinsleven redelijkerwijze kan worden behouden op een plaats buiten België. Hij is van mening dat het ernstige, actuele en reële gevaar dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde zwaarder weegt dan de belangen van verzoeker en zijn gezin.

Verzoeker stelt dat zijn echtgenote nooit kennis heeft gehad van de criminele feiten waar hij zich mee bezig hield. Daargelaten de vraag in welke mate dit gestelde kan worden aangenomen, merkt de Raad op dat verzoeker en zijn gezin naar België zijn verhuisd omwille van het feit dat verzoeker ongewenst werd verklaard in Nederland als gevolg van de door hem aldaar gepleegde strafrechtelijke feiten. Verzoeker en zijn echtgenote wisten op dat ogenblik, of dienden te weten, dat een verderzetting van de criminele drugsactiviteiten van verzoeker in België tot gevolg kon hebben dat het verderzetten van het gezinsleven in België in het gedrang kon komen. Verweerder hield er verder rekening mee dat verzoeker en zijn gezin nog maar slechts vijf jaar in het Rijk verbleven en redelijkerwijze kan worden aangenomen dat het gezinsleven elders kan worden behouden. Hoewel kan worden aangenomen dat de echtgenote banden met België heeft opgebouwd tijdens haar legaal verblijf in België, blijkt nog niet dat er in haar hoofde sprake is van hinderpalen die het voor haar bijzonder moeilijk zouden maken om het gezinsleven elders verder te zetten. Zo kan worden aangenomen dat de echtgenote banden heeft met zowel Nederland als Suriname. De echtgenote verliet Suriname weliswaar op 15-jarige leeftijd voor Nederland, doch bracht aldus niettemin nog een niet onaanzienlijk deel van haar jeugd aldaar door en keerde er ook terug samen met verzoeker om in 2003 in het huwelijk te treden. Haar tewerkstelling in België doet hieraan nog geen afbreuk. Het loutere feit dat de echtgenote moeilijkheden kan ondervinden, volstaat immers niet.

Wat het hoger belang en welzijn van de kinderen betreft, benadrukt de Raad dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013).

Zoals reeds aangehaald geeft verweerder met zijn besluit aan bijzonder zwaar te tillen aan de ernstige door verzoeker gepleegde strafrechtelijke feiten en aan het actueel, reëel en voldoende ernstige gevaar dat verzoeker door zijn persoonlijke gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Verweerder geeft duidelijk aan dat voor hem huidige maatregel noodzakelijk is ter vrijwaring van een fundamenteel belang van de samenleving en dat dit belang voor hem primeert op de overige belangen, met name de belangen van verzoeker en zijn gezin, te meer nu verzoeker en zijn gezin slechts sinds vijf jaar in België wonen en zij allen de Nederlandse nationaliteit hebben. Hij geeft hierbij ook aan dat de gezinsleden – voor zover zij toen reeds geboren waren – reeds eerder omwille van verzoekers criminele verleden zijn verhuisd naar een ander land en dat hij geen reden ziet om te stellen dat andermaal het niet redelijkerwijze mogelijk zou zijn om het gezinsleven te behouden op een andere plaats, ditmaal buiten België.

Verzoeker wijst erop dat zijn drie oudste kinderen school lopen in België en het in het belang is van de kinderen dat zij hun vader regelmatig zien. Hij is van mening dat van de echtgenote en de kinderen niet zomaar kan worden verwacht dat zij met hun vader naar Suriname verhuizen, nu de echtgenote hier werkt en de oudste kinderen school lopen en hier een sociaal leven hebben uitgebouwd. Hij stelt ook dat de echtgenote geen familie meer heeft in Suriname en de kinderen geen enkele band hebben met dit land.

De Raad merkt allereerst op dat verzoekers echtgenote en de kinderen als gevolg van het bestreden besluit geenszins worden verplicht België te verlaten. Zij kunnen er ook voor kiezen in België te blijven en contact te houden met verzoeker via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar verzoeker verblijft. Nu verzoeker de laatste jaren een groot deel

van zijn tijd in de gevangenis zat, blijkt niet dat zulks een ingrijpende wijziging in het leven van de kinderen tot gevolg heeft. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM heeft de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn/haar minderjarige kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Üner / Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur / het Verenigd Koninkrijk).

Het bestreden besluit legt het gezin op zich daarnaast geenszins op te verhuizen naar Suriname. Zij kunnen ook steeds hun leven terug opnemen in Nederland. Er liggen zo geen concrete gegevens voor dat de ongewenstverklaring in Nederland thans nog gelding heeft. Zo dit wel nog het geval zou zijn, kunnen verzoeker en zijn gezin ervoor kiezen om, gelet op de Nederlandse nationaliteit van de gezinsleden, een verzoek te richten tot de Nederlandse autoriteiten opdat verzoeker – gelet op zijn recht op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven – alsnog opnieuw wordt toegelaten zijn gezinsleven verder te zetten in Nederland. Er blijkt niet dat verzoeker reeds een degelijke aanvraag indiende, doch deze werd geweigerd.

De Raad erkent verder dat enkele van de kinderen reeds naar school gaan in België en de echtgenote werkt in België en deze gezinsleden banden met België hebben opgebouwd. Verweerder wees er evenwel correct op dat de gezinsleden nog maar slechts gedurende een relatief beperkte periode in België verblijven en geen van hen de Belgische nationaliteit heeft. Er kan ook niet worden vastgesteld dat verweerder niet in redelijkheid kon oordelen dat het voor de gezinsleden redelijkerwijze mogelijk is om het gezinsleven te behouden op een andere plaats, buiten België. De gezinsleden – voor zover zij toen reeds geboren waren – dienden zo ook reeds eerder omwille van verzoekers criminele verleden te verhuizen naar een ander land en er blijkt niet dat dit noemenswaardige problemen met zich meebracht. Ook de kinderen geboren in België kunnen gelet op hun jonge leeftijd worden geacht zich makkelijk te kunnen aanpassen aan een gewijzigde leefomgeving. Verweerder mocht bij zijn belangenafweging ook rekening houden met de zwaarwichtige aard van de feiten waarbij verzoeker betrokken was – met name internationale drugshandel, waarbij verzoeker niet betwist hierin een leidende rol te hebben gespeeld – en het gegeven dat verzoeker geen enkele lering trok uit een eerdere veroordeling te Nederland voor gelijkaardige feiten en een geboden kans om in België alsnog een gezinsleven verder te zetten alsnog aanwendde voor het verderzetten van zijn criminele activiteiten. Er liggen verder ook geen concrete elementen voor die erop wijzen dat de kinderen niet in redelijkheid hun scholing kunnen verderzetten in Nederland of Suriname. Zelfs aangenomen dat de kinderen thans geen nauwe band hebben met Suriname, blijft het Nederlands een gangbare taal in Suriname en blijkt zo bijvoorbeeld ook niet dat de kinderen geen onderwijs in de Nederlandse taal kunnen krijgen in Suriname. Er kan verder in redelijkheid ook worden aangenomen dat verzoeker en zijn echtgenote nog banden met dit land hebben behouden, hetgeen het ook voor de kinderen makkelijker zal maken om daar te aarden. Verzoeker wijst er nog op dat de algemene leefomstandigheden in Suriname slecht zijn en het land wordt gekenmerkt door een groot werkloosheidscijfer, doch dit betreft algemene beweringen waarvan niet het minste bewijs wordt aangebracht. Er liggen verder geen andere concrete elementen voor die er alsnog op zouden kunnen wijzen dat er in hoofde van de kinderen ernstige moeilijkheden zouden zijn indien zij verzoeker volgen.

Gelet op hetgeen voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verweerder geen evenwichtige en redelijke beoordeling heeft gemaakt van alle in het geding zijnde belangen. Er blijkt niet dat er bijzondere redenen voorhanden zijn in hoofde van de kinderen die afbreuk kunnen doen aan de doorgevoerde belangenafweging.

De Raad benadrukt ook nog dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting kan worden afgeleid voor een Staat om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996 nr. 23218/94, GUL/Zwitserland).

Gelet op hetgeen voorafgaat, stelt de Raad vast dat niet blijkt dat verweerder kennelijk onredelijk handelde door te oordelen dat in casu het algemene belang zwaarder doorweegt dan de belangen van verzoeker en zijn gezin. Een incorrecte belangenafweging in de zin van artikel 8, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.2.5. Een schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM, of het in deze wettelijke bepalingen vervatte evenredigheidsbeginsel, wordt niet aangetoond.

2.2.6. Verzoeker voert verder weliswaar nog de schending aan van artikel 20 van de Vreemdelingenwet, doch zonder dat hij enige concrete toelichting verstrekt bij de wijze waarop de bestreden maatregel deze bepaling zou hebben miskend. Het komt niet aan de Raad toe dit voor verzoeker in te vullen. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke van de vereiste precisie, dan ook onontvankelijk.

2.2.7. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van het bestreden besluit kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

I. CORNELIS